

~~enato~~

Petr

Mikeš

stříbrný pták

ve slutě skříní

I v e t s

Dylo to včera,
anebo zítra,
ať může jak málo
na tom vždy sejde.

Dylo to teď.

Ta chvíle,
která je
ve vědomí sama.

Která vždy
nejasně čeká,
vlastně až zázrakem
se sloven vejde.

Bylo to zoufalství
anebo láska...
Ten výkřik,
jenž nepustí anděla,
dokud on nemá
své žehnání ohnivě,
rudé a bílé...

Stoham,
víc už nic.
To tajemství
jei měla lépe
střežit.

Je ještě les,
v něm dým
samotných svíc.

A lépe je umít
než nežít.

Odešel.

Dotkal jsem ho

jen málo,

ale vím,

teď už to vím,

že se bolestí

třpytil.

Všechno se hroutí,
veliké hrady,
cimbuří, střílny,
hroutíš se také,
můj křesný sně.

Siha vše zahalí.
Zahalí mne?

/na motiv ze Schulze/

Zelená hruška
v dešti za oknem,
jak nemocná tvář
za zamženým sklem.

/podle T. E. H./

Co je to
modrojas,
kolem tvé hlavy
navečer,
když rozpustíš
vlasy,
světla je pís.

Tvé mlčení
jak záblesk rosy
na křídlech ptáka,
který se
v mci probouzí.

Noc tou
naplní tvé oči:

V krápních světla
je najdu
v šelestech zahrady.

Na sítnici
mých mrtvých očí
bude jistě uchován
obraz říjnového poledne
s bledým
šilným
sluncem
a kostelní věží
v dálece za topoly.

Ve zrcadlo
na rozcestí čtyř
cest
je už dávno slepé.

Jen někdy
se v něm objeví
odlesky řeky,
prudká vlně strondá
hlasitý šasu snich.

Mnoho je nocí,
některé plameny
vysoko míří,
jiné zas nade any
divoce víří.

Mnoho je nocí,
já znám jen jednu,
když udeří
srdce moe,
bolestí zblednu.

Kapky ticha
nad tvým spánkem:

Slévají se v řeku,
která mi zpívá
za víčky.

Spící socha
ve mně se chystá
oživnout.

Je nedokončená,
krásně.

vyšlenku víbí
stinný kout.

Má ten
je slovo básně.

Teď už to vidím
naprosto jasně,
žije jak
krystalan ledu.
Vše rozhodla slza,
jediná slza,
prolitá v nepaněť,
vzpomínka ohně.

Kam míříš,
toubo,
paží pohledu saháš
až za nebe:
Vyslovím tou,
vyslovím popel,
vznítí se planeny,
zazebe.

Kde je to slovo,
kvílení vzduchu,
když uniká z plic,
chuť krve v ústech,
mé nejhlubší slovo
mé nejtěžší noci,
hlad který
živí se v pístech.

Ty hlasy,
co slyším
za smrtelnou únavou,
jakoby zdálky,
jsou vlastně bytosti,
kterým jsem dal lásky
méně než chtěly.

Ještě se jasní
na dně noci den,
mohutná větve sklánějí
laskavou tvář.

Je čas, kdy slovo
ať jakkoli vyřčeno
zapadá v mlčení,
která je před ní
a tyčí se za ní.

Je čas věcí panenských,
důvěrně známých,
když mlčí zde
s námi.

Čas, který je
plný jak džbán.
Z dálky tak blízké
doléhá zpěv,
že hrdle se svírá,
když zpívat zde musí,
zpívat a slavit
mlčení hlas.

Zčernalé světlo
kamení v drázu,
kraj lesa je čistý
a jasný jak krev.
Už jenom úžas
naplní hrůzu,
vše teď je jen zpěv,
světící toho
 kde neviděn
kráčí zde s námi,
tajemně blízký,
tajemně známý.

Muži mne
pochybnost,
o tom zda přejdu
od nikoliv k ano
nejdelší most,
o tom, zda
vejdu.

Podzim,
stříbrný pták
ve žluté skříní,
zatluče křídly
a jejich pol
mění se v jíní.

e n a t o

podzim

es'
